

O DA

Zemes zāle, purva stiebri, sīkie zari
Cauri sniegiem, cauri vētrām saulei pretim laužas,
Sūnas stumbriem rīta pusē glaužas,
Oļi strautiem līdzī skrien uz pavasari,
Smalkās smiltis vējos dzied:
– Tālāk, tālāk bultu svied,
Sirds lai zvaigzni mūžīgo tev vied –

Sirds lai zvaigzni mūžīgo tev vied,
Kas kā gaiša rīta roze debess sfērās zied. –
Zemes zāle, purva stiebri, sīkie zari
Viņas elpā dzelžu stipri jaužas,
Gāju putni, jūras ceļos paguruši, neaizsnaužas,
Kur pār viļņiem maigā gaisma trīsodama aužas,
Trīsodama šalko: – Ja tu mīli, visu vari –

Visu vari,
Ja tu mīli sauli, brīvi, pavasari –
Garu, kas kā vētra laužas
Augšup tur, kur mūžiem cauri laužas zvaigžņu bari,
Zemes zāle, purva stiebri, sīkie zari,
Kuriem mūžos slavu dzied ...
Celies, celies liktens vējos! Miers kā smiltis graužas,
Savu dzīvi it kā bultu tālēs svied!

1915

SAPŅOTĀJIEM

Viszemju fantastiem un sapņotājiem
Es slavu dziedu, pats tiem piederošs, –
Rīts neatausušais man acīs spožs –
Kā viņiem, mūžu mūžu ceļotājiem.

Nav karaļiem, ne lepniem karotājiem,
Lai prāts cik gaišs, cik zobens uzvarošs,
Tāds plašums dots, tāds mirdzums brīvējošs –
Kā viņiem, vētrās liegiem rotātājiem.

Tie ved caur miglām, cīņu apliesmotām,
Kur dzīve – dzīru galds, kas visiem klāts,
Un nedziest logs pēc naktīm izkarotām.

Nav ostas kuģiem. Liesmo sapņu vāts –
Pret jaunām tālēm, sapņos atstarotām,
Lai ceļas sapņotāja prāts:

Par saviem sapņiem cīņu sāc!

1914

V IENAI JAUNAI MEITENEI

Meitene trauzlā, vārīgā,
Tu esi kā dzeja man nezināmā grāmatā.
Dīvainos šūpoļu ritmos,
Vienkāršos, līksmīgos vārdos,
Patiesībā gaišā un vaļsirdīgā
Tu skani kā dzeja no nezināmas grāmatas.
Un, lūk, es redzu,
Kā bango aiz tevis
Tumsa un vētras, bezdibeņu briesmas, dvēseles posts
un kaislību liesmas, mokas un ienaidi, kas saplosa cilvēka
dievišķo veidu.
Drebošs, ar sāpēm sarautu seju, trīcošu roku izstiepdams ilgās,
Raugos, kā staigā tu aizām gar malu, vētrām pa vidu un
kaislību tumsai cauri kā vēsmas nesta, nezinoša un neaizskarta.
Meitene trauzlā, vārīgā,
Tu esi kā gaiša melodija vasaras rītā,
Ar cīruļiem kas izskan pasaulē.
Aizturējis elpu, es klausos kā aizmirstu dziesmu, kā atmiņu tālu.

1923

* * *

Es Tevi paturēšu savā sirdī –
Tā dziesma jauna laužas man no krūts.
Nu dzīves klajs man ticis gaišs un pļavots,
Tu manai sapņu karavānei avots,
Kas pirmoreiz to smilšu vējos dzirdī, –
Tā dziesma svēta laužas man no krūts.

Es Tevi paturēšu sirdī savā,
Tev manas dziesmas skanēs mūžudien.
Nu dzīvē aizeju es drošs un zinošs –
Kad vakars pienāks, zemi tumsā tinošs,
Tu zvaigznes sūtīsi man sājpu gravā –
Tev manas dziesmas skanēs mūžudien.

1920

